

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 567: Bất Luận Làm Việc Gì, Gặp Cảnh Giới Nào, Tu Pháp Môn Gì, Thấy Điều Nên Nhất Tâm Chánh Thọ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 049)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người học Đạo ở mọi nơi mọi chốn, mọi lúc mọi thời, thấy điều nên an tâm bất động. Bất luận làm việc gì, gặp cảnh giới nào, tu pháp môn gì, thấy điều nên nhất tâm chánh thọ. Đó gọi là Nhẫn.】

Đoạn này giải thích hai chữ “An Nhẫn” có thể nói là vừa đơn giản lại vừa rõ ràng, giải thích vô cùng hay. Người học Phật, “học Đạo” chính là người học Phật, bất luận ở nơi chốn nào, bất luận vào thời điểm nào, nhất định phải giữ gìn sự bình tĩnh trong tâm, “An” chính là ý nghĩa bình tĩnh; tâm phải bình, tâm phải tĩnh. Cho nên chúng ta cúng Phật, trong các món vật phẩm cúng nhất định phải cúng nước, nước chính là biểu trưng cho ý nghĩa này. Chúng ta cúng một ly nước trước tôn tượng Phật Bồ Tát, mặt nước phẳng lặng không gợn sóng, nước rất sạch sẽ không bị ô nhiễm, đây chính là ý nghĩa trong tất cả thời, tất cả xứ, luôn duy trì cái tâm bình tĩnh này, đó là nghĩa của từ “An”.

“Nhẫn” có ý nghĩa gì? “Nhẫn” là nhất tâm chánh thọ; hiện nay chúng ta thường nói là “một môn thâm nhập”, ý nghĩa cũng giống hết như một môn thâm nhập vậy. Phải nhất tâm, nhất tâm là chuyên tâm. Căn bệnh lớn nhất mà chúng ta mắc phải khi học Phật ngày nay, đó chính là việc bất luận chúng ta tu học pháp môn nào cũng không thể thành tựu; chẳng những không thể thành tựu, mà tục ngữ nói rất hay, công phu không đắc lực. Nguyên nhân do đâu? Chúng ta từ trước đến nay chưa từng dùng “nhất tâm chánh thọ” để học tập; nói cách khác là chúng ta học bất cứ điều gì cũng chưa từng chuyên tâm.

Nếu như chuyên tâm mà tu, nhất tâm chánh thọ, sự thành tựu của pháp môn Tịnh Tông này, trong kinh Di Đà nói rất rõ, hoặc một ngày, hoặc hai ngày cho đến hoặc bảy ngày là viên mãn, là thành tựu rồi. Chúng ta học đã bao nhiêu

năm nay, một câu A Di Đà Phật này ngày ngày đều niệm, mà một chút tin tức cũng không có, một chút cảm ứng cũng không có, có phải là câu Phật hiệu có vấn đề không? Không phải đâu! Câu Phật hiệu không có vấn đề, mà là phương pháp, thái độ niệm Phật của chúng ta có vấn đề rồi. Chúng ta niệm không đúng pháp, thái độ chính là phần “quán” nói ở trước, phương pháp là phần “hành”, chúng ta đã xảy ra sai lầm trên phương diện quán hạnh. Việc tu học của chúng ta là tạp tu, loạn tu, tạp tu loạn tu thì tu cả đời cũng không thể thành tựu. Phật pháp hay thế pháp đều không khác gì nhau, đều chú trọng sự chuyên tinh.

“Nhất tâm” chính là chuyên tâm; “chánh thọ” chính là tiếp nhận nó. Tôi tu pháp môn niệm Phật, tôi liền chuyên tâm niệm Phật, tuyệt đối không xen tạp, như vậy mới có thể thành công; tôi trì chú thì chuyên tâm trì chú, cũng không xen tạp. Có một số người niệm chú Đại Bi niệm rất linh nghiệm, nước đại bi do họ niệm ra có thể trị bệnh, bệnh gì cũng trị được. Đạo lý nằm ở đâu? Không có gì khác, khi họ niệm chú họ chuyên tâm, chuyên nhất; chuyên chính là chân thành, thành thì linh nghiệm. Niệm chú Đại Bi linh nghiệm, niệm danh hiệu A Di Đà Phật cũng linh nghiệm, niệm danh hiệu Quán Thế Âm Bồ Tát cũng linh nghiệm, làm gì có chuyện không linh? Không linh nghiệm tức là chứng minh bạn từ trước đến nay chưa từng chuyên tâm niệm qua, bạn đã dùng tạp tâm, loạn tâm để niệm, một mặt niệm Phật một mặt khởi vọng tưởng, tâm niệm như vậy thì sẽ không linh.

Học giáo (nghiên cứu kinh giáo) cũng là như vậy, phải chuyên nhất; học quá nhiều, học quá tạp thì không linh nghiệm nữa. Sự không linh nghiệm này, đối với việc học giáo mà không linh thì chính là không mở trí tuệ, không khai ngộ. Bốn chữ “nhất tâm chánh thọ” này phải ghi nhớ cho thật kỹ, bốn chữ này chính là Nhẫn, Nhẫn nhục được nói trong Lục Độ Ba La Mật chính là ý nghĩa này. Tâm địa bình đẳng thanh tịnh, tu học pháp môn phải nhất tâm chánh thọ, một môn thâm nhập.